

Prima pagină>Bani/Creanțe pecuniare>Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE Punerea sub sechestru a bunurilor pe durata unei anchete în țările UE

Grecia

1 Care sunt diferitele tipuri de măsuri?

Măsurile provizorii și asigurătorii, denumite în general „măsuri reparatorii provizorii” (*asfalistiká métra*), sunt măsurile pe care le impune o instanță atunci când o acțiune pe fond este în curs de desfășurare sau pe punctul de a fi introdusă și există o creanță care necesită protecție jurisdicțională între timp. Protecția jurisdicțională provizorie de acest tip este destinată să asigure că, de fapt, va fi posibilă satisfacerea creanței care urmează a fi constatată. Măsurile care pot fi dispuse sunt: constituirea unei garanții (*engyodosia*), înscriserea unei ipoteci asupra bunurilor debitorului (*engrafi prosimelosis ypothikis*), sechestrul asigurător (*syntiritiki katáschesi*), punerea sub sechestru judiciar (*dikastiki mesengyisi*), atribuirea provizorie a creanțelor (*prosorini epidikasi apaitseon*), un ordin care reglementează, cu titlu provizoriu, anumite aspecte (*prosorini rythmisi katástasis*), sigilarea (*sfrágisi*), desigilarea (*aposfrágisi*), inventarierea (*apografi*) și depozitarea publică (*dimósia katáthesi*) a bunurilor, precum și măsurile menite să garanteze posesia (*asfalistiká métra nomís*).

2 Care sunt condițiile în care se pot dispune asemenea măsuri?

2.1 Procedura

Astfel de măsuri trebuie să fie dispuse întotdeauna de către o instanță.

Competența generală de a dispune astfel de măsuri o are completul format dintr-un judecător unic de la instanța de prim grad de jurisdicție (*monomelés protodikeio*). Cu toate acestea, instanța de prim grad de jurisdicție poate pierde această competență generală în favoarea instanței civile districtuale (*eirinodikeio*) în cazul reglementării provizorii a drepturilor de posesie sau de utilizare și în cazurile în care, în conformitate cu dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă, instanța civilă districtuală are competența de a judeca acțiunea principală. Instanța civilă districtuală are competență exclusivă în ceea ce privește înscriserea și radierea unei ipoteci prin acordul părților. Instanța de prim grad de jurisdicție cu un complet format din mai mulți judecători (*polymelés protodikeio*) poate dispune măsuri reparatorii provizorii în cazul în care se ocupă de soluționarea acțiunii principale; în astfel de cazuri, competența sa este în concurență cu cea a unui complet format dintr-un judecător unic de la instanța de prim grad de jurisdicție. Instanța competentă teritorial este, de obicei, instanța care are competența teritorială de a judeca acțiunea principală, însă măsuri provizorii pot fi impuse și de instanța cea mai apropiată de locul în care urmează să fie puse în aplicare. Hotărârea judecătorească prin care se impun aceste măsuri este notificată părții responsabile cu aplicarea acestora și este pusă în executare de un executor judecătoresc (*dikastikós epimelitís*). În cazul în care este împiedicat să execute hotărârea, executorul judecătoresc poate solicita asistență din partea poliției. Costurile sunt greu de estimat, întrucât onorariile avocaților și ale executorilor judecătorești sunt variabile. Costul indicativ este de aproximativ 250 EUR.

2.2 Principalele condiții

Instanța ordonă măsuri provizorii:

- (a) în caz de urgență sau pentru a evita un risc iminent, cu scopul de a proteja sau de a păstra un interes legitim sau pentru a rezolva o situație și
- (b) în cazul în care există motive întemeiate pentru a considera că dreptul pentru care se solicită măsura provizorie există într-adevăr.

Trebuie prezentate dovezi preliminare din care să reiasă că există motive întemeiate pentru adoptarea măsurii: nu sunt necesare dovezi complete; este suficient să existe dovezi incomplete, care oferă un grad mai redus de certitudine în ceea ce privește faptele care trebuie dovedite; instanța poate acorda protecție în cazul în care consideră că faptele invocate sunt probabile. Instanța va acorda protecție numai în cazul în care există o urgență sau un pericol iminent ca debitorul să își înstrăineze bunurile, situație în care nu va mai putea fi executat forțat într-un stadiu ulterior, când creditorul va obține un titlu executoriu la finalul acțiunii principale.

3 Care este obiectul și natura măsurilor de acest fel?

3.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul unor asemenea măsuri?

Toate bunurile debitorului, indiferent de natura lor, pot face obiectul unor astfel de măsuri, fie că se află în posesia sa, fie că se află în posesia unei părți terțe, atât timp cât acestea sunt transferabile în temeiul normelor de drept privat și nu sunt exceptate, prin lege, de la executare. În special, astfel de măsuri ar putea fi impuse atât asupra bunurilor imobile, cât și asupra bunurilor mobile care pot fi poprite, inclusiv nave, aeronave, vehicule rutiere, depozite bancare și acțiuni dematerializate.

3.2 Care sunt efectele măsurilor de acest fel?

Odată ce se pronunță o hotărâre judecătorească provizorie cu privire la active, de exemplu o hotărâre privind un sechestru asigurător sau înscriserea unei ipoteci asupra unui bun imobil, debitorul nu mai poate transfera activele către terțe părți. Nerespectarea hotărârii se pedepsește cu minimum șase luni de închisoare, conform articolului 232a din Codul penal.

Decretul legislativ (*nomothetikó diátagma*) nr. 1059/1971 a introdus o obligație de confidențialitate în ceea ce privește depozitele bancare; acesta prevede o pedeapsă minimă de șase luni de închisoare pentru membrii consiliului de administrație, managerii sau angajații băncilor care se fac vinovați de încălcarea acestei obligații. Acest lucru nu constituie însă un obstacol în calea sechestrului asigurător, întrucât în hotărârea judecătorească prin care se impune sechestrul nu este obligatoriu să se specifice depozitele sau acțiunile dematerializate care urmează să fie poprite. Hotărârea împiedică băncile să transfere activele, dar nu încalcă obligația de confidențialitate, deoarece băncilor nu li se solicită să furnizeze informații privind existența unor eventuale depozite. Părțile terțe aflate în posesia unor bunuri care sunt sechestrate sunt obligate să declare dacă creanța sau dreptul care face obiectul sechestrului există efectiv și dacă bunurile aflate în posesia lor fac deja obiectul unui sechestru și, în caz afirmativ, care este valoarea sechestrului.

3.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Potrivit legii, aceste măsuri sunt valabile:

- (a) până la pronunțarea unei hotărâri definitive în procedura principală împotriva părții care a introdus acțiunea, iar hotărârea nu mai poate face obiectul unei căi de atac;
- (b) până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cazul părții care a introdus acțiunea, iar această hotărâre a fost executată;
- (c) până când părțile din procedura principală ajung la un acord;
- (d) timp de 30 de zile de la data la care procedura a fost întreruptă de către instanță sau finalizată în alt mod;
- (e) până când hotărârea prin care se impune măsura este anulată sau revizuită fie de către instanța care a pronunțat-o inițial, pe baza unor noi dovezi, fie de către instanța sesizată cu acțiunea principală, care nu trebuie să se bazeze pe noi dovezi; sau

(f) în cazul în care în hotărâre se specifică un termen în care solicitantul trebuie să introducă în instanță acțiunea principală, iar solicitantul nu respectă termenul respectiv.

În cazul în care una dintre părți nu se prezintă la ședința de judecată, deși a primit citația conform legii și în timp util, ședința se desfășoară în absența părții respective. Instanța va examina cauza ca și cum toate părțile ar fi prezente, întrucât nu se consideră că neprezentarea la o ședință de judecată reprezintă o recunoaștere a faptelor invocate în cerere. Instanța poate reexamina cauza numai în cazul în care partea judecată în lipsă solicită revocarea sau revizuirea hotărârii și prezintă noi dovezi, care i-ar fi permis instanței să ia o altă hotărâre dacă ar fi avut la dispoziție aceste dovezi.

4 Există o cale de atac împotriva măsurii dispuse?

Hotărârile privind măsurile reparatorii provizorii nu pot fi supuse, de obicei, unei căi de atac, singura excepție fiind hotărârile prin care se impune reglementarea provizorie a drepturilor de posesie și de utilizare, care, așa cum prevede legea în mod expres, pot fi contestate în fața instanței de prim grad de jurisdicție cu un complet format din mai mulți judecători în termen de 10 zile de la pronunțarea hotărârii. Procurorul general de pe lângă Curtea Supremă (*Áreios Págos*) poate introduce o cale de atac împotriva oricărei hotărâri judecătorești, invocând motive de interes public. Curtea Supremă se pronunță, confirmând sau anulând hotărârea atacată. Această hotărâre are doar un efect provizoriu. După cum s-a menționat anterior, oricare dintre părțile la procedură îi poate solicita instanței care a pronunțat hotărârea să revoce sau să revizuiască hotărârea. Orice terț care nu a fost citat și care nu a participat la procedură poate, de asemenea, să depună o cerere în acest sens, cu condiția ca acesta să aibă un interes legitim.

Ultima actualizare: 04/01/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.